

ning af et Sted i Lovforslaget. Jeg sætter — hvad der let kan ske paa Landet — at der i et Udflytterhus i en Kommune, som jeg vil kalde a, opstaar en Ildbrand, men man hører over Kornmarxen i Kommunen b for at hente Vand; hvilken af de to Kommuner skal nu betale denne Skade? Jeg fortæller Lovens Ord saaledes: Det skal den Kommune, hvori Skaden sker, altsaa Kommunen b. Hvis dette forholder sig rigtigt, saa mener jeg, at Kommunen b, hvori Skaden sker, let kan blive brøstholden derved, at den Kommanderende i Kommunen a, nemlig Brandfogden paa Stedet — jeg gaar nemlig ud fra, at Politimesteren ikke kan komme saa tidlig til Stede, med mindre Brandstedet er i hans umiddelbare Nærhed — som giver Ordre, siger: Du skal høre der eller der hen efter Vand.

Nu er jeg bange for, at der deraf kan opstaa Tvivl om, hvor vidt det virkelig var nødvendigt, at denne Hjørnel skete i Kommunen b, og om den ikke lige saa godt kunde være sket i a. Kommunen b bliver brøstholden derved, at det ikke er dens Kommanderende, dens Brandfoged, som giver Ordre til at træffe Foranstaltninger, hvorved Skaden sker. Det er et Punkt, som jeg skal henstille til det ærede Things nærmere Overveelse, for at der ikke derved siden hen skal opstaa store Bryderier. — Dernæst har jeg af Forhandlingerne i det andet Thing set, at der har været Tale om Skade, som skete paa Haver; ja, det er rigtigt, der bør gives Erstatning af Kommunen, naar Skaden paa Haven sker ved Slutningsforanstaltninger. Men det er meget ofte Tilfældet, at saadan Skade paa Haven først — og det i fuldeste Maal — er sket ved Brandens Sede saaledes, at Jorden og Buskværter vel nedtrænves, men først efter at de ere spolerede ved Ilden. Her er det ikke Meningen, at Kommunen skal betale, den skal blot erstatte den Skade, som lige frem sker, ved at man trækker Sprøiterne ind og hører i Haver og lignende, og ikke den Skade, som forarsages paa Haven ved det brændende Sufes Varme; det vide vi jo alle paa Landet, at Haver meget let kunne blive spolerede ved den Sede, som opstaar ved Branden.

Justitsministeren: Ja, i det Sidste kan jeg give den ærede Læser fuldstændig Ret. Den Skade, som der er Spørgsmaal om at erstatte, er kun den Skade, som sker ifølge Brandvæsenets Foranstaltning, og altsaa ikke den Skade, som tidligere maatte være sket ved selve Ilden. Iøvrigt er det ogsaa ganske sikkert, som det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at man kan tænke sig, at der kan opstaa forskellige Forviklinger, naar man vil forudsætte, at den ene Kommune i sit Forhold til den anden, ikke opsvæver sig, som den bør; men det forekommer mig, at det ikke kan være nogen Grund til at gjøre Indvendinger mod Loven. At det skal være det Steds Kommunekasse, hvor Skaden er sket, der skal

erstatte den, tror jeg ikke kan være tvivlsomt. Naar iøvrigt det ærede Medlem begyndte sit Foredrag med at henvise til, at der var adskillige Brandforsikringselskaber, som erstattede den Skade, som tilføies indhøstet Sæd, saa er det Noget, som er ganske sikkert. Det er vist nok ubestridelig Tilfældet i, jeg tør gjerne sige, alle de Løsporebrandforsikringsforeninger, som findes her i Landet; men det, Talen er om, er jo netop den ikke indhøstede Sæd, og hvad den angaar, forholder det sig saaledes, at der blandt de mange store og smaa Forsikringselskaber og gjensidige Forsikringsforeninger, som findes i Danmark, kun er en eneste overordentlig lille Forening, som isølge sine Love erstatte noget Saadant. I enkelte Tilfælde er der ganske vist af de paagjældende Foreningers gode Villie bleven givet Erstatning for saadan Skade af meget ringe Betydning og til meget ubemidlede Personer, men det har været en Naadesag, det har ikke været Noget, Paagjældende have haft Ret til at fordr.

Sæde: Jeg skal kun gjøre en kort Bemærkning til, hvad den høitærede Minister sagde i sit første Foredrag. Han betonedes og gik ud fra, at det var Andre end den Brandlidte, som led Skade, og naar der blev paaført dem en Skade, som de ikke kunde værges sig imod, saa var det billigt, at der gaves dem Erstatning. Men for yderligere at vise, hvorledes det egentlig ikke kan siges at være en Kommunefag, maa jeg dog gjøre opmærksom paa, at Erstatning i Reglen vil blive givet til den Brandlidte selv for den Skade, der er gjort ved de Forsøg, der blive gjorte for at slukke Ildbranden paa hans egen Eiendom. Den Skade, som er tilspøiet, enten Haver eller levende Hegn eller Marker for at skaffe Vand til Brandstedet, vil efter denne Lov blive erstatte, og det forekommer mig, at det egentlig strengt taget ikke kan kaldes en Kommunefag. Jeg skal indskrænke mig hertil, da jeg, hvad jeg allerede tidligere har bemærket, ikke agter at gjøre nogen Modstand, saafremt denne Lov iøvrigt gaar her igjennem, uden at der fremkommer Ændringsforslag.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

Sagens Overgang til 2den Behandling

vedtoges enstemmig med 36 Stemmer.

Man gik derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af „Forflag til Lov om en extraordinær Pension for Eleonore Christine Tscherning.“